

«TAJNI ŽIVOT»

kratke proze

«Area», Zagreb, 1998.

Marina Šur-Puhlovsk

i

ČUDO

Dok sam u kuhinji iz goleme zdjele sa sarmama vilicom vadila zelje opazila sam kako se, na drugoj strani zdjele, smotuljci sarme pomiču, tajanstveno i živahno, međusobno se tarući i mrdajući kao da namjeravaju izaći iz zdjele.

Mrtvi život - mljeveno meso - u sarmama je oživio, te se iznutra nametnuo vođom biljnome svijetu (riži i zelju).

Ako je oživjelo mrtvo meso u sarmama - pomislih usredotočena na tajanstvo tog pomicanja - neće li oživjeti i drugo mrtvo meso koje sam držala u zamrzivaču i smočnici, te se pred mojim očima spojiti i uobličiti nekadašnju svinju ili tele, manjkavo i obogaljeno jer sam imala samo komade - te - nadoknađujući te manjkove iz drugih smočnica i hladnjaka, pa čak i iz tanjura i želudaca - potaknuti veliki lančani povratak koji će obuhvatiti cijeli svijet?

Zbog te sam čudesne predodžbe odložila vilicu. Više nisam bila gladna.

Međutim, kako sam iz zdjele izvadila vilicu pomicanje sarmi je prestalo, te sam shvatila da sam ga prouzročila sama; pomicanje vilice na jednoj strani zdjele lančanim se, "podzemnim" putem odrazilo na drugoj.

S ovim objašnjenjem je čudo propalo (čudo povratka mrtvoga mesa svojem životu!)... Što bi, međutim, bilo da nisam prihvatila objašnjenje i da sam ustrajala u zamisli o čudu? Tada bi se čudo i moglo dogoditi - već stoga jer sam ga mogla zamisliti.

Nemoguće se, naime, ne može zamisliti.

(Ne znači li to da je svijet prepun čuda koja, iz našeg jednosmjerja, naprosto odbijamo vidjeti ili doživjeti?)